

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

Vol. VI.

CLUJ

Aprilie 1922.

BROOKLYN

No. 4.

LUCRATORI DOVEDITI BUNI

„Silește-te a te infățișa lui Dumnezeu vrednic lucrător, care nu se rușinează, drept împărțind cuvântul adevărului. — 2 Timotei 2: 15.

UNA dintre frumusetele Cuvântului lui Dumnezeu este lumina splendidă ce se găsește adeseori într-o simplă frază sau expresiune. Cu toate că o lumină oarecare poate fi aparentă pentru toți, totuși este o strălucire ce depășește regimul vederii minții naturale. Urechile naturale sunt surde pentru a putea auzi sunetele prea joase sau prea înalte, iar ochii naturali sunt orbi pentru o lumină prea neclară sau pentru una prea strălucită; cu toate că atât urechile cât și ochii pot se fie făcute apte și peste măsurile normale. Urechea poate se fie ajutată prin instrumente de megafon, iar ochiul printr-o lupă sau printr'un telescop; totuși nu vor putea să fie capabile pentru a descoperi lumină extraordinară sau pentru a auzi glasul ceresc al îngerilor sau al ființelor de pe planul spiritual. Ceva mai mult e necesar. Apostolul explică, că „omul natural nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu; căci nemintoșie sânt pentru dânsul și nu poate să le cunoască, fiindcă se judecă spiritual.” El ne mai spune, că Dumnezeu locuiește în lumină neapropiabilă, și că nimănă dintre oameni nu l-a văzut și nu poate să-l vadă. Totuși în cursul epocii evanghelice, Dumnezeu a acordat o vedere extraordinară sau o vedere mai înaltă ca cea ordinară acelora ce au îndeplinit condițiunile unei depline consacrară și au continuat așa până la moarte. Privitor la aceștia spune: „Dar nouă ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său; căci spiritul cercă toate, și cele adânci ale lui Dumnezeu.” — 1 Corinteni 2: 14, 10.

Percepțiunea (priceperea-pătrundera) omului firesc poate se fie comparată cu lampa de ulei, iar mintea iluminată de spirit, cu lumina electrică, care descoperă și pune la iveală obiecte și lucruri ce sunt departe și până atunci de nezărit. Astfel „noi privim la lucrurile ce nu se văd”... de ochiul firesc. Deosebirea este în reflector, ce se află dinapoia luminei. Așa este și cu percepțiunea spirituală. Reflectorul, Cristos, scoate la lumină lucrurile ce erau până atunci ascunse.

Textul de mai sus este unul dintre acele lumini, splendide ale Scripturii, ce este aruncată în calea acelora, ai căror ochii spirituali au fost deschiși și ce vreau să urmărească în urmele Domnului lor. Chiar și omul natural poate să fie capabil să vadă în genere ceva bun în îndemnul apostolului către Timotei; acela ca să fie diligent, credincios și zelos

în ceea ce privește lucrul său prescriș de Dumnezeu. Însă în adevăr numai puțini sunt a căror ochi de pricepere sau deschis pentru a vedea unde duce calea Domnului. Să examinăm într'un mod mai pătrunzător cu ajutorul altor scripturi.

Cuvintele însuși sunt toate simple și nu au nevoie de nici o definițiune specială. Compunerea lor dă textului brilianta ce o are. Chiar și o bucată a unei sticle simplă poate să fie tăiată de către un expert concis așa încât scânteiează ca un diamant. Diamantul să face din praf de cărbune comun cristalizat.

Textul împărțit

Precum raza soarelui să împarte în culori frumoase de curcubeu sub refracțiunea ceței, așa textul acesta să împarte într'un arc spiritual de șapte culori sub prisma priceperii spirituale a Domnului. „Silește-te — înaintea lui Dumnezeu — dovedit bun — un lucrător ne dat de rușine — să te infățișezi pe tine însuți — care împărțește așa cum trebuie cuvântul adevărului.”

„Silește-te” vine dela cuvântul grec „speudō”, și înseamnă a face o sfortare, a fi serios sau instant, a pune diligentă, muncă, năzuință. Toate acești cuvânt se găsește în 2 Timotei 4: 9 și 21; și în Titus 3: 12 și 2 Petru 1: 4. Toate înseamnă acțiune serioasă, intensitate și sfortare.

„A te infățișa pe tine însuți.” Aplicația e personală. Indreaptă lumina Scripturilor asuprași și nu asupra altuia. (1 Corinteni 11: 31) Bagă de seamă la instrucțiunile următoare ale apostolului: „Deci având aceste făgăduinți, iubiților, să ne curățim de toată spurcăciunea corpului și a spiritului deplinind sântire în frica lui Dumnezeu.” Si fiecare să-și cerceteze conducerea sa, și atunci v'a afla — nu cu privire la altul — ci cu privire la sine-însuși, cu ce are să se laude.” (Weymouth) Probați-vă voi înși-vă, să descoperiți dacă sunteți adevărați credincioși; puneți-vă pe voi înși-vă sub examinare. Ori, nu cunoașteți că Isus Christos este în voi? afară numai dacă voi nu stați bine în privința aceasta.” (Weymouth) „Duceți până la capăt mântuirea voastră.” — 2 Corinteni 7: 1; Galateni 6: 4; 2 Corinteni 13: 6; Filipeni 2: 12.

Mulți pot să-și amintească timpul când conșiderau faimoasele predici de pocăință pentru „scăparea sufletelor” o „predicare bună a evangheliei”

liei" și ca cel mai important lucru pentru Domnul; implicațiunea era, bine înțeles, că vorbitorul și ascultătorii sânt mântuiți, scăpați de nu știu unde, și de aceea toate energiile trebuie să fie concentrate pentru a ajuta pe Dumnezeu spre scăparea altora. Ce înșelăciune a adversarului! Nu este decât un singur suflet pentru fiecare persoană de mântuit, iar această nu se poate face fără ajutor dela Dumnezeu. „Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință, și această nu de la voi, darul lui Dumnezeu este.” (Efeseni 2: 8) „Căci Dumnezeu este care lucrează în voi și să voiiți și să lucrați pentru buna sa voință.” (Filipeni 2: 13) Cât este de necesar pentru fiecare, ce nădăjduște a primi răsplata promisă „cu atât mai mult să luăm aminte la cele auzite, ca nu cumva să ne strecurăm pe lângă ele.” (Evrei 2: 1) Nu trebuie să neglijăm să facem bine tuturor, când avem ocazie; mai ales casei credinței, însă înainte de toate vine lucrarea dezvoltării proprii.

„Dovediți buni” Probat, dovedit, este unul ce a fost examinat în mod complet de către un expert învățat. Dovedit bun pentru ce? Pentru a primi glorie, onoare și nemurire. Fericit este bărbatul, care rabdă ispită; căci cercându-se va primi cunună vieții, care a promis-o Dumnezeu celor ce iubesc.” (Iacob 1: 12) Traducerea Weymouth în engleză o pune: „care a eșit întreg dela probă.” Următorul text lărgeste același cuget: „Felul lucrului fiecărui individ să v'a da pe față, pentruca ziua lui Christos îl v'a descoperi, care zi are să vie asupra noastră încurând îmbrăcată în foc, și în ce privește calitatea lucrului fiecărui, focul este metoda care-l v'a încerca.” (Weymouth) „Iar Dumnezeu a tot harul, care ne-a chemat la mărirea sa eternă prin Christos Isus, acela pe voi, după ce ați suferit puțin să vă îndrepteze, să vă întărească, să vă facă puternici, să vă întemeieze.” Căci ușurătatea întristării noastre de acum lucrează pentru noi greutatea eternă a unei măriri cu totul desăvârșită.” (1 Corinteni 3: 13; 1 Petru 5: 10; 2 Corinteni 4: 17) Fiecare practicant trebuie să fie examinat individual înainte de a primi diploma sa de „dovedit bun.”

Dumnezeul aprobătorul

„Lui Dumnezeu.” Dumnezeu este Maestrul, înaintea cărui toți trebuie să stea aprobați, dovediți de buni; pentrucă „fiecare din noi își v'a da seamă de sine însuși înaintea lui Dumnezeu.” „Dumnezeu este care lucrează în voi și se voiiți și se faceți pentru buna sa voință.” „Căci ai lui Dumnezeu suntem noi împreună lucrători; ai lui Dumnezeu rămân de arat, ai lui Dumnezeu clădire sunteți voi.” „Iar Dumnezeu păcii cel care a scos afaiă din morți pe Domnul nostru Isus, să vă ducă la desăvârșire în orice lucru bun ca se faceți voia lui, lucrând în noi ce este bineplăcut înaintea lui.” „Ca să stați desăvârșiți și pe deplin încredințați în orice voe a lui Dumnezeu.” „Astfel și cei care suferă după voința lui Dumnezeu să dea spre pază credinciosului întemeetor al sufletelor în facerea neii.” (Romani 14: 12; Filipeni 2: 13; 1 Corin-

teni 3: 9; Evrei 13: 20, 21; Coloseni 4: 12; 1 Petru 4: 19) Voința lui Dumnezeu este măsura de care noi toți trebuie să fim conșuși, exercitați, dresați, examinați și aprobați.

„Lucrător.” Unul care lucrează și anume lucrează ceva hotărât. „Eu drept aceea așa alerg, nu ca nesigur, așa mă lupt, nu ca unul ce bate în aer.” (1 Corinteni 9: 26) Implicațiunea textului nostru este, că el înseamnă un practicant, ce învață o meserie. Meseria sau vocațiunea unui următor al lui Christos este „a face voința lui Dumnezeu”, a crește în iubire, în sfințenie, „fără de care nimeni nu va vedea fața Domnului”; și așa face chemarea și alegerea sa sigură.

„Care să nu fie dat de rușine” „Ca să fiți curați și neprihăniți în ziua lui Isus Christos.” „Iar celui ce poate să vă păzească neclintit și să vă pună înaintea mării sale fără prihană cu bucurie.” „Pentru aceea iubiților, acestea așteptând, siliți-vă ca să vă aflați înaintea lui în pace nepătați și fără prihană.” „Precum ne-a ales într'insul mai înainte de întemeierea lumii ca să fim noi sfinți și neprihăniți înaintea lui ... în iubire”; „Ca să o pune înainte o biserică măreată, neavând pată sau sbrăcitură sau altceva de acest fel; și ca să fie sfântă și neprihănită.” (Filipeni 1: 10; Iuda 24; 2 Petru 3: 14; Efeseni 1: 4; 5: 27) „Ca să vă pună sfinți și lăra de prihană și nevinoțați înaintea sa.” (Coloseni 1: 22) Cu alte cuvinte, un lucrător perfect care stă toate probele.

„Drept împărțind cuvântul adevărului.” Fiecare care muncitor are nevoie de unelte, și unelte corespunzătoare pentru meseria sa. Aici apostolul atrage atenția asupra uneltelor creștinului, asupra cuvântului lui Dumnezeu. Cum un muncitor trebuie să priceapă folosirea tuturor uneltelor lui și să devină îndemânos cu ele, tot așa este necesar pentru fiecare creștin să cunoscă mijloacele sale; să știe, cum și când trebuie fiecare dintre ele să fie întrebuințată; cum trebuie să fie împărțite, cum trebuie aplicate, câte una sau mai multe odată. Dumnezeu nu a dat nici o unealtă, care nu are vre un scop, ce sau mai de vreme, sau mai târziu. El ne va cere să o folosim. Unelte sunt făcute dintr'un material ce-i cel mai bun, și au o însușire deosebită, că ele nu trebuie să fie corectionate sau ascuțite. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic, și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunde până ce desparte sufletul și spiritul, încheieturile și măduvă și este judecătorul cugetelor și gândurilor inimii.” (Evrei 4: 12) Aceste unelte compuse din cuvintele lui Dumnezeu se pot asemăna cu instrumentele, ce acționează prin forță electrică, și cari sunt actualmente întrebuințate pretutindeni, cum de exemplu: ciocane electrice, ferestrua, mașini de nituit, etc. cari exercită o putere superioară celei a lucrătorului în a cărui mâini și control se află. S'ar putea spune, că ele sunt vii prin energia care le mână. Tot așa lucrarea și puterea spiritului lui Dumnezeu prin cuvântul său. Cuvântul lui Dumnezeu poate să despice, să despartă „sufletul” ființa, personalitatea însăși cu toate puterile sale

— de „spirit“ — adică motivul, scopul tuturor faptelor și să deie cauză pentru fiecare; și să te aibă printre încheieturi și măduvă, părțile ce sunt mase împreunate în trupul firesc. Așa Cuvântul lui Dumnezeu taie și despică membrii cari erau foarte bine încheiați în Corpul lui Christos, dacă e necesar. „Si ceea ce cer în rugăcunile mele este ca dragostea voastră să crească tot mai mult, însețită de o deplină cunoștință și de toată priceperea ca să prețuiți (probați) toate lucrurile după adevăratul lor preț“ — sau pe acele ce nu sunt în potrivire cu adevărul. (Filipeni 1: 9, 10) Cunoștința poate să fie asemănată cu o acumulare (adunarea la o altă) a faptelor, iar priceperea sau înțelepciunea cu abilitatea de a aplica faptele. Așa apostolul se ruga, că biserica să aibă cunoștința necesară pentru a lucra și abilitatea de a aplica știința în scopul de a dezvolta și aduce la iveală rezultatul necesar, adică: iubirea.

Instrumentele prevăzute din cer

Peate că cineva se aibă o frumoasă garnitură de instrumente, de calitate cea mai fină și se fie foarte mândru de ele și poate totdeauna doritor se le arate; însă dacă dânsul nu știe cum să le întrebuințeze de ce folos îi sânt lui toate acestea? Așa vorbește apostolul despre însușirea numai a cunoștinței, că „ingâmfa.“ Un lucrător priceput și cuminte nu va avea nevoie să-și arate instrumentele sale ca principala sa dovadă că el este un mecanic specialist, ci va lăsa rezultatul activității sale, lucrul său, să arate valoarea sa, cum Psalmistul zice: „Cerurile proclămă mărirea lui Dumnezeu, și lucrul mânelor sale îl arată întinsul.“ — Psalm 19: 2.

Unelele au puțină valoare fără cunoștință și capacitatea de a le folosi. Ele însăși nu pot lucra. Așa: cunoștința fără înțelepciune are din punct de vedere practic puțină valoare. Transformându-se textul nostru în cuvintele unei alte traduceri, suntem astfel: „Caută cu stăruință să te înfățișezi pe tine lui Dumnezeu ca un serv ce, pentru a sa purtare dreaptă cu cuvântul adevărului, nu are pricină să simtă nici o rușine.“ — Weymouth.

Înainte de a fi angajat, un lucrător trebuie să fie inseris în registrul soldei (plătii); iar înainte de intrare în registrul soldei trebuie să facă un contract sau o convenție, prin care să stabilească condițiile angajării, precum și ale remunerației (plătii). Domnul nostru spune: „Mulți mi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne; Nu am profetit în numele tău și nu am scos demoni în numele tău? și nu am făcut multe lucruri minunate în numele tău? Si atunci le voi mărturisi: Nici odată nu v'am cunoscut, depărtați-vă dela mine voi cei ce lucrați fărădelegea.“ (Matei 7: 22-23) Cu alte cuvinte, mulți vor întreba pe Domnul: „De ce nu primim noi salariile noastre. Desigur am lucrat destul de tare pentru tine pentru a merita salarii bune. Priveste la lucrurile ce am îndeplinit, desigur trebuie să le fii văzut, căci ele n'au fost făcute în ascuns. Răspunsul va fi: Voi n'ati făcut nici odată nici un contract cu mine, nici n'ati lucrat conform îndrumărilor mele. De sigur voi trebuie

să fi lucrat pentru alte scopuri, poate voi ați lucrat conform simpatiilor noastre, sau pentru mândrie, sau pentru ca să străluciți înaintea altor, pentru a fi respectați de către alții sau pentru un sistem de denominațional. Deaceea nu puteți să așteptați ca eu să vă plătesc; voi n'aveți drept de a cere această, voi nu sunteți în drept să așteptați aceasta dela mine; nu sunteți conform cu legea de aceea voi sunteți calcătorii legii, prin urmare lucrători răi.“

Suntem noi ai Domnului?

Înainte de toate trebuie să constatăm dacă noi suntem în registrul de plată a Domnului. (Apocalipsul 3: 5; Evrei 12: 23) Am făcut un contract pentru a intra în serviciul lui? Acest fapt trebuie să fie un act desăvârșit de consacrare și a supunerii noastre voinței sale, cum a făcut Domnul nostru la Iordan. Atunci am zis: „Iată Eu vin... să fac voia Ta Dumnezeule.“ (Evreii 10: 7) Acesta a fost un contract, pe care Isus l'a făcut cu Părintele ceresc: nici o schimbare sau restrângere nu are. Cel ce primește viața vecinică, sau ca un membru al clasei mireasă, al turmei mari, sau ca un membru al clasei de restituție, trebuie să facă acest contract simplu, dar care conține toate lucrurile necesare în sine. Dumnezeu trebuie să determine, ce va fi remunerație (plata). Iar toți cei ce înțeleg aranjamentul gloriei al lui Dumnezeu, trebuie să recunoscă, că restituția va fi o remunerație mult mai mare, decât crikare preț al unui serviciu bine meritat; și de aceea de sigur nimeni n'ar trebui să năzuiască spre obținerea unui „salar mai bun.“ A face această din urmă, ar fi foarte nepotrivit iar această ar însemna a înzulta pe Dumnezeu. Chiar si Isus nu s'a interesat se întreba: „ce va fi remunerația. Credința sa în Părintele său era suficient pentru a ști, că el nu va suferi nici o nedreptate, iar remunerația sa va fi de sigur mai mare, decât cea, ce poate să fie cerută sau așteptată.

Mai mulți au ideea, că asupra lor trebuie să fie un fel de simț sau o „impinsătură“ lăuntrică, prin care ei se cunoscă că acum e timpul se facă pașul consacrării. Ei consideră ca nepotrivit a veni și a se oferi fără aceasta „dovadă“ că Domnul îi dorește. Aceștia au o concepție greșită privitoare la metodele lui Dumnezeu. Isus spune: „Veniti către mine, toți voi cei osteniți și însărcinați și eu vă voi da răpaus.“ (Matei 11: 28) Atunci trebuie să ne așezăm jos și să socotim cheltueala, apretând cum se poate de bine valoarea „promisiunilor foarte mari și prețicase“, ce avem ca depozit de credință în grație a lui Dumnezeu, și atunci noi ajungem la o concluzie definitivă, independent de simțuri sau lipsa lor. „Si cel ce nu-și poartă crucea sa și nu vine după mine, nu-mi poate fi discipol. Că cine se pune să-și socotească cheltuiala, de are cu ce să sfârșească.“ Luca 14: 27, 28) Să răspunzi la această întrebare fiecare pentru sine, dacă el sau ea a subscris acest contract. Si dacă răspunsul e afirmativ să încaseze acest chek al credinței.

care vine la mine, nicidecum nu-l voi scoate afară.”

Presupunând că toți ce mărturisesc adevărul de față în sinceritate au făcut acest contract cu Domnul și au început ca practicanți, ce este al doilea lucru de făcut? „Indreptând privirea la începătorul și desevărsitorul credinței noastre” găsim că lucrul dintâi ce el l'a făcut după votul său de consacrare a fost să se retragă în pustie. El nu înțelese pe deplin contractul pe care-l încheiasse la Iordan, fiind atunci încă om firesc și „omul firesc nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu; nici nu poate a le cunoaște, fiindcă se judecă spiritual.” Așa el a mers îndată în pustie, să fie singur și neturburat de nimeni, pentru a studia contractul pe care l'a iscălit. N'a lucrat neînțelepteste atunci, când el a intrat în ceva ce n'a înțeles pe deplin? Ar fi fost așa dacă el nu avea suficiență credință în Tatăl ceresc să creadă că Tatăl nu-i va cere nimic se facă decât ce va fi bine și potrivit. Credința sa a fost încercată astfel cu severitate, chiar dela început. Câtă sânguință a depus el la studiu în timpul celor patruzeci de zile poate vedea din ispitele grele ce adversariul fost îngăduit să i le pună, să-l încerce la punctele ce să păreau mai bine potrivite pentru ocazie și mai aproape de simțurile firești. Privește la încercările și stăruințele adversarului să-l miște dela contractul său. Si cum a răspuns Domnul acestor atacuri? Totdeauna: „este scris.” Unde? In contract. Cum știa el aceasta? Prin studiul stăruitor de patruzeci de zile cu ajutorul spiritului sfânt. Așa îndemnul textului nostru, „Silește-te”, se aplică în mod individual la urmașii Domnului. Dacă noi am vrea să fim „sfințiți prin adevăr” cum s'ar putea altfel decât dacă „noi cu atât mai mult luăm aminte la cele auzite, ca nu cumva — la un timp dat — se ne strecurăm pe lângă ele” ca vase ce nu stă în ele nimic. — Evrei 2: 1.

Probe preliminare

Să luăm ca pildă un om ce are nevoie și caută un mecanic, și unul care vine se ocupe acel loc. Omul întreabă pe aplicant: „ce știi se faci?” Aplicantul poate se răspundă: „toate ce se dorește de la un mecanic prima clasă.” Dar omul vrea să aibă probe doveditoare și nu numai simple afirmațiuni. El să hotărăște să-și probeze mecanicul. Ii dă o anumită bucată de lucru s'o facă, care va dovedi îndată dacă mecanicul posedă cunoștința necesară pentru mașinării și unelte. Poate îl pune la mai multe lucruri, fără să-l lase se isprăvescă vre unul din ele. Il lasă se înainteze cu fiecare lucru, îndeajuns să-și dovedească capacitatea sa în fiecare departament până ce bietul mecanic ajunge la concluziunea că stăpânul său nu știe singur ce vrea, e confuz, neregulat, și poate că mecanicul se hotărăște să-și caute poziție în altă parte, la unul ce știe ce vrea. Atunci stăpânul îl cheamă la birou și îi pune înainte planuri și desene și îi dă îndrumări pentru facerea unei intricate mașini, ce ar proba capacitatea unui expert. El îi dă explicări: „Uite, am aci un lucru foarte important. Aci sunt planurile, și în atelierul meu mare

vei găsi toate mașinăriile și uneltele și materialul necesar. Vreau să-mi faci lucrul acesta.” „Dar — răspunde mecanicul mirat — n'am isprăvit încă nici unul din lucrurile începute.” „Nu — îi replică stăpânul — n'am nevoie de acele.” „Nu! — se întreabă mecanicul — atunci de ce m'ai pus se prădez atâta timp cu ele?” Atunci stăpânul îi răspunde: „Ah, tu ai spus că ești un mecanic ce poți face orice lucru, dar eu n'am fost sigur că poți sau nu, de aceea m'am hotărât să aflu cu singur. Nu puteam să-ți încredințez un lucru ca acesta până ce nu m'am convins deplin în ce privește capacitatea ta. Așa te-am cercat pe toate liniile și am găsit că ești competent. Acum, iată fă lucrul Sunt asigurat că ești competent să-l faci.” Ceea ce mai înainte se părea mecanicului o zăpăcire și neluție acum aflase că a fost înaltă înțelepciune. „Iehova Dumnezeuul vostru, vă cearcă pe voi, ca să afle, dacă voi iubiți pe Iehova Dumnezeuul vostru din toată inima și din tot sufletul.” — Deuteronomul 13: 3.

Așa și cu Creștinul. Dumnezeu voește un fel de măestri-experti pentru lucru foarte important în viitor. El dispune de tot materialul și de toate mașinăriile necesare, dar nime nu poate intra la lucru acesta până nu este deplin cercat. „Caci cercat fiind v'a primi cununa vieții, care a promis-o Dumnezeu celor ce-l iubesc.” Câte odată el ne pune la un lucru ce ne pare foarte important, iar noi folosim toată silința de care dispunem să-l „facem bine.” La scurt timp după aceea, poate ne trimete la locuri și lucruri cu totul altele, care nu ne convin deloc. Ne mirăm de ce. Desigur n'am făcut multe greșeli. Lucrul de sub conducerea noastră se părea că prosperesază. Ne simțim că la lucrul nou sântem nepotriviti, și desigur vom face multe greșeli și puțin progres dacă nu deloc. A fost el nemulțumit cu noi, și e aceasta schimbare în semn de pedeapsă pentru vre o greșală neintenționată? Astfel de cugete sunt foarte apte să ne pricinosească dureri și nesiguranță. Toemai aci se cere nouă să știm cum se împărțim drept cuvântul adevărului.

Cum se cunoaștem cei drept?

Atunci sosește adversariul cu întrebarea: „Cum știi tu că ești pe calea cea adevărată?” Nu cunoști tu pe mulți ce sunt tot atât de conștiințioși ca și tine, ce se silesc tot atât de mult se servească pe Dumnezeu? Cum poți tu cunoaște dacă ei nu sunt pe calca cea dreaptă, iar tu — la urma urmei — pe cea greșită? Destul de rău pentru acela, ce îți schimbă lucrul și poziția de atâtea ori, desigur că singur nu știe ce vrea.” Dar lucrătorul expert va răspunde numaidecât: „Eu „știu, că celor ce iubesc pe Dumnezeu, toate li se lucrează spre bine; acelora adecă, cari sânt chemați dupre rânduirea (metoada și scopul) lui Dumnezeu”; de aceea el mă cearcă prin întrebuintărea unor instrucțiuni (unelte) anume, cu cari eu nu sunt prea bine cunoscut. Dar altfel, pe ce ași putea fi sigur că eu în adevăr îl iubesc?”

Dumnezeu ne-a asigurat „toate cele spre viață” (2 Petru 1: 3) dacă noi le căutăm și folosim.

Așa într'un colț vom putea găsi totdeauna o cumpănă exactă prin care se ne măsurăm pe noi la oricare timp. Pune semn pe ea ca se o găsești adeseori. Alcova 1, polița 2-a, lădița 3-a — 1 Ioan 2:3. „Si în aceasta știm că l-am cunoscut (unii au cunoștință și nu știu că o au, și când cineva le spune că cunoștința lor nu e bună, îl cred și o leapădă) dacă păzim poruncile lui”

Ce simplu e! Nu atârănă nici de simțurile noastre, nici de multimea lucrului ce am îndeplinit. Nu de felul cum am putut răspunde de bine la întrebări sau am condus studiul unei adunări. Nu de numărul cărților ce am vândut sau de capacitate de a ținea o predică bună. Nu cât de mult sau de puțin ne socotim pe noi înine sau câte nepotriveli vedem în alții. Nu cât am dat pentru Domnul sau câte dureri avem în trup. (1 Corinteni 13:1-3) Simplu: ținem noi poruncile sale potrivit capacității noastre mai bune? „Dacă veți păzit poruncile mele, veți rămâne în iubirea mea, după cum și eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în iubirea lui.” (Ioan 15:10) Cum știa Isus că el ține poruncile Tatălui său? Pentru că se „simția bine”, sau pentru că și-a vărsat cea din urmă energie în fiecare zi, sau pentru că făcea o impresiune mare în popor? Oh, nu. Poruncile lui Dumnezeu erau meditațiile sale ziua și noaptea, (Ioan 8:28) El a stat încercarea la toate departamentele. A fost probat la toate punctele cum noi sântem.

Să notăm cu atențiune instrumentul mic din garnitura noastră de unelte. (1 Ioan 2:4) „Cine zice: L-am cunoscut, și zisele lui nu le păzește, este mincinos și adevărul nu este într'insul.” Prin urmare, toți ce pretind a fi următori lui Christos, creștini, și nu țin poruncile lui, sânt ei mincinoși? De am făcut o consacrare se ne supunem voci lui Dumnezeu, nu ne aflăm noi sub obligațiunea de a ne supune? E bine se ne cercăm pe noi înșine la punctele aceste.

Probe individuale

Vom aplica o probă simplă întâi: „Si dacă ți va fi greșit fie fratele tău, mergi și ceartă-l între tine și el singur; dacă va fi ascultat de tine, ai câștigat pe fratele tău. Iar dacă nu va fi ascultat: ia cu tine încă unul sau două, ca prin gura a doi sau trei martori să fie statornicit ori ce cuvânt. Si dacă nu va fi ascultat de dînșii, spune bisericii; iar dacă nu va fi ascultat nici de biserică, să ți fie fie ca păgânul și vameșul.” (Matei 18:15-17) Ne-a greșit nouă vre un frate? Ce atitudinea am luat noi față de el? Am mers noi întâi la mulți alții să le povestim toate slăbiciunile greșitorului nostru, până ce am Câștigat pe parte-ne simpatia lor, și numai după aceea am mers la fratele obligându-l să ceară iertare dela noi? Deși așa, atunci să ne întrebăm: am păzit noi poruncile lui Isus? Apostolul spune, că toți cei ce nu păzesc poruncile lui Dumnezeu, sânt mincinoși. E aceasta sau nu o poruncă? Ne-a dovedit nouă faptele și purtarea noastră că sântem mincinoși? Va primi Dumnezeu mincinoși în împărăția sa? Cine poate ști decât că Dumnezeu a permis pe acel frate să ne greșescă? Poate el a făcut-o cu totul fără voia sa,

Poate a fost din neștiință. În tot cazul, ne-a fost dată ocaziunea să aplicăm „unealta” dela Domnul mai sus citată. Presupunem că am fi dispuși să spunem: „Fratele acela poate vorbi cât trei din noi, și prin vorbele sale va dovedi că noi sântem în vină; astfel ne-ar pune într'o situație mizerabilă!” Atunci ce? E întrebarea: am păzit noi porunca? Dacă nu, ce atunci? Putem să așteptăm se fim aprobați — „dovediți buni” — când noi sântem cu atâta nesocotintă față de porunci?

Să aplicăm pe o alta: „Deci toate câte ați voi se va tacă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea, căci aceasta este legea și profesii.” (Matei 7:12) Să presupunem că în cursul unei alegeri de bătrâni, un frate, care nu e atât de distins ca și noi, în ce privește capacitatea sa se vorbească, și a cărui gramatică murdărește pe regina graiului frumos, iar purtările sale nu sânt așa de gentile cum am dori. De altfel e un frate bun, credincios și posedă în mare măsură spiritul Domnului, dar niciodată n'am fi votat pentru el dacă eram prezenti la alegere. Ne întrebăm: Pentru ce în lume a fost ales fratele acesta? E o rușine pentru întreaga adunare. Nu tragem nici un folos din explicările lui. Nu vom merge la acele adunări, ce va vorbi el.

Dar stai, întoarce întâmplarea pe cea parte, și presupune că adunarea te-a ales de bătrân pe tine: cum ț-ar plăcea să se poarte el față de tine? Bineț-ar părea, când ar merge pe la frați să arate toate slăbiciunile tale și să aducă acuzări în contra ta? N'ai fi mai frumos, dacă el ar cere Domnului să „binecuvinteze serviciile tale, și să se străduiască să învețe bine lecțiunea sa așa că orișicând i s'ar pune vre-o întrebare să poți primi dela el un răspuns bine studiat, ce se arate cugetare și mare atențiune? Iar dacă noi criticăm și aflăm numai greșeli, atunci ce facem? „Si cine poruncile lui nu le păzește, mincinos este?” Poate Domnul așa rânduit, că fratele acela se fie ales, pentru a te cerca pe tine. Iarăși, să zicem că adunarea alege pe alții în locul nostru. Atunci noi hotărâm se lăsăm „adunarea să se spargă, dacă ea nu apreciază că numai prin munca nesfârșită a noastră a putut continua și atât. Cel puțin vor învăța minte.” Nouă ne-ar fi plăcut alții se facă așa când noi am fost aleși bătrâni? Aceasi regulă se aplică la toate afacerile vieții: dela bătrâni până la cel din urmă membru al unei adunări; dela bărbat la femeie, dela femeie la bărbat; încercarea acoperi tot tărâmul vieții.

Trei unelte importante

Să pare că sânt trei „unelte” sau instrumente, cu cari poporul lui Dumnezeu s'a tăiat mai mult decât cu toate celelalte din garnitură. Unii pare că s'au tăiat în așa măsură încât spiritualmente au sângerat până la moarte totală. Cum se poate cineva să sângereze spiritual spre moarte? Dacă vedem pe cineva străpuns cu lance sau tăiat cu cuțit și el sângerează (curge sângele din el) până nu mai e nici o activitate într'insul, noi conchidem că el a sângerat spre moarte fizicește. De este căreva tăiat spiritual sau sufletește, și pierde (înceată) toată activitatea (mișcarea) sa în serviciul lui.

Dumnezeu, nu e intept a conchide că acela a sângerat până la moarte spiritualicește? Să încerce fiecare cetitor ași aduce aminte, de toate neînțelegerile, certele, împărțirile, ce s'au întâmplat între poporul lui Dumnezeu, și să se întrebe pe sine câte din aceste se puteau încunjura cu ușurință dacă se aplicau fără milă următoarele „instrumente”: „Smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca se vă înalte la timp cuvenit.” „Nimeni din voi se nu suferă ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.” „Să căutați să trăiți liniștiți (în minte), se vă vedeți de treburi.” (1 Petru 5: 6; 4: 15; 1 Tesaloniceni 4: 11) Petru e desul de aspru pentru ceice „se amestecă în treburile altuia”, când îi clasează (ii pune în clase) ucigașilor, hoților și făcătorilor de rele. Dacă se observau cu atențiune regulele de mai sus, desigur că orice ambițiune, mândrie, îngâmfare și dorință de a domni peste alții și a cârmui în treburile altora, toate certele și zavistiile ce se scoală în urma lor, ar fi fost încunjurate. Lipsa de umilință a dus la căderea lui Lucifer. De încercăm să ne înaltăm noi pe noi; de umblăm din loc în loc și dela unul la altul, să ne amestecăm în treburile lor, ar fi fost încunjurate. Lipsa de umilință a se fim liniștiți, și o mulțime de alte lucruri la fel, atunci ce facem? Păzim sau nu poruncile lui? De nu, ce dovedim noi a fi? Să ne amintim iară de textul nostru: „Silește te să te înfățișezi pe tine însuși (nu pe altul) dovedit bun.”

Oleiu și balsam

În ce fel se ne arătăm noi față de aceia ce spun că ei sânt în stare se judece cine va fi în turma cea mică și cine va fi în cea mare și cine la alte locuri? Să urmăm instrucțiunea: „Vă îndemn fraților, să vă feriti de ceice fac desbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o, și încunjurați.” (Romani 16: 17) Destul de simplu, nu-i așa? Nimic mai mult nu sântem dator să facem. Din aceasta nu reise că noi să-i invinovățim, să-i facem mîncinoși, sau să-i facem vrednici de moartea a doua, sau se vorbim rău de ei în vre un fel. Asta nu e treaba noastră. Alții facă cum ei cred de bine. „Iar în ce ne privește, noi și casa noastră vom servi pe Dumnezeu.” Aceasta trebuie se fie hotărârea și silința copiilor lui Dumnezeu. Avem fiecare destul ce face „se ne curățim pe noi înșine de orice mînjitură a trupului și a spiritului”, altfel vom greși semnul de biruință și vom afla că sântem netrebnici înaintea lui Dumnezeu. „Să nu părăsim adunarea noastră (la oaltă) cum au unii obicei; ei se ne îndemnăm unii pe

alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua cea mare se apropie.” Asta nu însemnează că vom sări din paturile noastre bolnavi și vom merge la adunare, dar folosindu-ne de spiritul minții sănătoasă ne vom aduna cu cei de o credință cu a noastră oridecâteori vom avea ocaziune în marginile puțintei noastre.

Tragem numai atențiunea asupra unor paragrafe din contract, sau la câteva din „instrumente”, dacă ne place asemănerea, ce arată cum am putea să ne silim se ne înfățișăm buni lucrători înaintea lui Dumnezeu, lucrători ce se nu avem pricină de a ne rușina, împărțind drept sau după cum se cade cuvântul lui Dumnezeu de advăr. Prin regula aceasta simplă și practică niciodată nu vom depăși sau rătăci din cale; pentrucă „spiritul însuși mărturiseste împreună cu spiritul nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu”, și „câți sunt mânați de spiritul lui Dumnezeu, aceia fii ai lui sânt”, pentru că „spiritul face viu . . . cuvintele pe cari cu vi le vorbesc sunt spirit și sunt viață.” (Ioan 6: 63) Dacă cu stăruință noi ne silim să urmăm poruncile Domnului, putem fi asigurați, că nu ne va lăsa se ne depărtăm de pe calea ce duce la coroana vieții.

Dumnezeu n'a uitat să ne deie și „ulei” și „balsam” dacă ne vătămăm cu „instrumentele” pentru că nu stim să umblăm bine cu ele. „Dacă va fi păcătuit cineva, avem apărător la Tatăl, pe Isus cel drept.” „Dacă-i mărturisim păcatele noastre, el credincios și drept este, ca se ni le ierte și se ne curătească de orice nedreptate.” „Ca prin două fapte nestrămutate, în care este cu neputință ca Dumnezeu se fi mințit, se avem îndemnare puternică noi cari am scăpat ca să ținem cu tărie nădejdea pusă înainte.” „De acea și noi, fiind că avem împrejurul nostru un așa de mare nor de martori, lepădând orice greutate și păcatul ce iute ne cuprinde, să alergăm cu stăruință în lupta ce ne stă înainte, îndreptând privirea la începătorul și desăvârșitorul credinței noastre. Isus, care despretui rușinea, suferi crucea pentru bucurie ce-i sta înainte, și (acum) șade de a dreapta tronului lui Dumnezeu.” „De acea cu atât mai mult fraților, sârguiți-vă se faceți temeinică chemarea și alegerea voastră; căci făvând acestea nu veți greși niciodată. Căci astfel (și nu altcum) vi se va da cu bogăție intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului Isus Christos.” „Iar dacă sântem fii, și moștenitori sântem; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, dacă în adevăr suferim cu dânsul ca să fim și măriti împreună cu dânsul.”

Watch Tower, 15 Ianuarie, 1922.

„ACESTA ESTE CORPUL MEU”

(Completat din Martie).

Deși articolului acestuia i-a trecut vremea, îl publicăm pentru conținutul important ce îl are pentru membrii corpului lui Christos, ce au prilejul de a fi înfrâși împreună cu Domnul și a bea din păharul pe care El îl întinde fiecăruia din membrii săi.

Participare la cupă

Păharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm — 1 Corinteni 10: 16. Acest păhar deja lam

găsit a fi păharul de vin, espunându-se cu aceea ocazie, că vinul reprezintă sângele, care formează baza legământului nou. Argumentarea apostolului

este următoare: „Mâncând noi din aceasta pâine și bând din paharul eucharist (de mulțumire), pentru noi însemnează că luăm parte în beneficiile trupului și sângelui lui Christos; că Christos să facă pentru noi îndreptare și sfințire I (Corinteni 1: 30); că noi prin credință suntem îndreptați și tot prin credință stăm în harul care ne dă posibilitatea să sperăm la mărirea dumnezeiască (Romani 5: 1, 2): dacă ați mânca lucruri, ce s'ar ofera idolilor, ați fi părtați și una cu idolii. Vei însă v'ati împărtășit sângelui lui Christos, în imele voastre au fost fulgerate cu vestea și bucuria împărăției și ați trecut deja prin experiențe cari necesită menținerea acestei speranțe înveselitoare: de aceea fușiți de idolatrie, care e un lucru al diavolului. Eu vorbesc către aceia, pentru cari Christos a devenit și înțelepciune: judecați voi argumentul meu. Pentru că participarea voastră în lucrurile reprezentate prin aceste simbole vă pecetluiește contra tuturor lucrurilor oferate din partea diavolului: — planurile sale de dreptate individuală, religia lui ceremonializată, și speranțele false clădite pe împărăția lui Christos falsă, via pământului.

„Căci toți ne împărtășim dintr'o singură pâine: Noi toți suntem un singur corp, pentru că ne împărtășim la o singură pâine. Această expresie ne aduce aminte ceea ce de către evrei se numea koinonia, comuniune. Se zice, că Solomon a făcut o lege, conform căreia când mai multe familii locuiau într'o casă (ca și apartamentele noastre, ce se află într'un mare edificiu), trebuia să fie un loc, sau o cameră, sau curte, unde toți locuitorii să poată fi împreună, ca o familie. Această era pentru Sabate, iar Maimonides spune: „Cum se face această comuniune? Ei se asociază cu toții la aceeași mâncare, pe care o pregătesc pentru seara Sabatului, la care ei spuneau: Noi ne adunăm toți la oaltă, și toți avem o singură hrană? nici unul dintre noi nu-și deosebeste ale sale lucruri de ale vecinului; dela fiecare casă sau familie care se află în curte se cerea o turtă întreagă sau o pâine; și întrunirea aceasta, pe care o face locuitorii unei case, sau care e făcută de cetățenii unui oraș la oaltă, e numită: „participare împreună.“ Putem să ne închipuim pe o zi adunați la o conferință. Și comparând aceste lucruri cu cuvintele Apostolului, ele nu numai servesc se ilustreze argumentul său ci constituie o afirmație a cuvintelor lui. Era un obicei între evrei, de a se aduna împreună într'un corp social cu ocaziunea mâncării mai multor pâini (cari pâini trebuiau se fie aduse întregi), strânse dela fiecare. Dar noi suntem mult mai mult asociați într'un singur corp când mâncăm din una și aceeași pâine.

Masa Domnului: Scriitorii evrei vorbesc adeseori despre altarul mare, ca „Masa Celui Preaînalt.“ Pe acest altar se ofera sacrificiul zilnic, precum și oferirea făinei și beuturii. Aceste au s'au consumat de către indivizi, ci ele s'au mistuit prin foc. Pasca nu s'a mâncat și nu s'a oferit pe altar, afară de grăsimea ei. Așa dară se

află o continua referare și contopire a mai multor și diferite tipuri și închipuiri la un singur antitip, arătat prin un grup de simboale.

Cercetarea și curățirea aluatului

De aceea se serbăm nu cu aluat: — I Corinteni 5: 7, 8: Christos, Pasca noastră, s'a ucis pentru noi și deaceia avem noi privilegiul să sărbătorim aducerea aminte a unei antitipică. Însă cum tipul s'a ținut fără aluat, așa și noi trebuie să fim cu grijă de a ține exact această parte a cerimoniei. Legea evrească era în această privință extra ordinar strictă. „În întâia lună, în a patrusprezecea zi a lunei întâia de cu seară începând, veți mânca azime până la ziua douăzeci și una ale acestei luni, seara. Sapte zile dospit să nu se afle în casele voastre; că tot cel ce va mânca dospit stărnise-va sufletul acela din comunitatea lui Israel, fie acela străin sau moștean.“ — Exod 12: 18, 19; Leviticul 23: 6; Numerii 28: 17.

Pentru a se conforma acestui ordin, ce era așa de strict, evreii au făcut o corectare încă în seara zilei a 13-ea. Ei făceau o cercetare în fiecare unghi și crengătură, și asta nu s'a făcut prin lumina soarelui sau lunei sau făcliei, ci prin lumina unei candelă de ceară. Pricina acestei purcederi, că ei preferau întrebuintarea unei candelă, era, că acestea erau mai apte pentru anchetarea colturilor și crengăturilor; afară de această și Sriptura vorbește despre cercetarea Ierusalimului cu feliperi. — Zefania 1: 12.

Lucrările cercetării nu au putut să fie împiedecate de nimic, iar înainte de începerea cercetării escutorul a repetat următoarele cuvinte: „Binecuvântat să fii, Dumnezeule, Regele cel veșnic, care ne-ai sfințit pe noi prin poruncile tale și ne-ai ordinar să curățim lucrurile despote.“ Nu era permis să vorbească nici un cuvânt între timpul rugăciunii și cercetării; iar dacă el a găsit ceva dospit, atunci era obligat să o pună într'o cutie și se o ascze în așa loc ca nu vre un soarece să ajungă la ea și se o împrăstie.

A doua zi înainte de amiază era necesar a dispune nimicirea dospiturilor prin ardere sau cufundare în apă sau risipire. Toate acestea au trebuit să fie executate complect înainte de amiază. Intr'advăr: întregul stoc de dospituri trebuia să fie predat până la orele 10: dacă totuși a rămas ceva până la ora 11, infractorul s'a dat pe mâna bătăușilor; iar în cazul când la amiază cineva a avut ceva, infractorul a fost sbiciuit. Căci este scris: „Si se nu jertfești sângele sacrificiului meu peste aluat dospit“, adică până ce vre'un aluat dospit să găsește în casele tale. — Exod 34: 28.

Noi am menționat aceste materii istorice deaceia, pentru că și Apostolul se referă la ele, când el argumentează privitor la legile tipice și antitipice, concludând, că: dacă Dumnezeu a lovit ca pedeapsă o călcare a unei legi tipice, la ce pedeapsă severă trebuie să se aștepte acel care ca dispozițiunile aranjamentului antitipic?

Aluatul răutății

Aluatul acru este nimboul lucrurilor nesfinte. Iar răutatea sau rea voință este cea mai inescuzabilă dintre lucrurile nesfinte. În urma unei judecăți nedesăvârșită și celorlalte puteri nedesăvârșite noi ~~nu~~ suntem incapabili de a ne purta într'un mod cu totul drept față de frați și semenii noștri. Pentru această stare noi nu suntem cu totul respunzători. Inșă a avea rea voință față de cineva, a dori vătămarea cuiva în mod secret sau deschis, este un spirit, care trebuie cu desăvârșire curățit înainte de noi putem să participăm în mod adevărat la lucrurile ilustrate prin pâine și vin. De sigur nu am dori să vedem vătămarea cuiva, nici chiar în cazul, când dânsul nea vătămă, dacă noi avem spiritul Domnului și Capului nostru. Într'adevăr ar fi greu să ne închinăm un popor mai revoltător și neapreciabil, decât cum erau evreii de 18 secole; însă prin toate aceste purtarea lui Dumnezeu și arătarea iubirei lui era în așa chip, în cât el era totdeauna și în mod constat binevoitor față de ei, și le-a dat mijloace și ajutoare, prin cari ei, dacă au vrut, au putut să facă bine. Binevoinea sa prevăzătoare — chiar și în timpul împrăștierei — nu i-a părăsit pe deplin. E o orbire în mare parte, dar nu totală împetrire peste putința întoarcerii.

• Precum în umbră, evreii cercetau cu deamănuntul și cu mare diligență după orice rămășiță de aluat în casele lor, făcând această cu luminarea aprinsă, tot așa suntem și noi îndrumați să cercetăm în noi înșine și să curățim tot aluatul amărăciunii, toată rea voință și orice rădăcină de nedreptate ce să află în noi. Tipul acesta sagerază, că noi sărecuncastem nu numai acele violări ale adevărului și dreptății la cari ni se trage atențiunea de către alții, dar că noi înșine, ajutați de Cuvântul lui Dumnezeu, care cercetează și face evident gândirile și intențiunile inimii trebuie să ne examinăm și să curățim fără de milă toate acele ce corespund aluatului, fie această formalismul cărturăresc și farizeiesc, rupturile împărăției false, fie pizma sau răutatea personală. (Matei 16:6; Luca 13:21; I Corinteni 5:7, 8) Toată amărăciunea inimii, dacă ea este începătura relei voințe față de alții, trebuie să fie arsă și în cazul, când această să face printr'o mărturisire umiltoare; sau trebuie să fie spălate și înlăturate dela noi prin gândiri adânci luate din fântâna adevărului; iar dacă numai gândim lucrului rele, trebuie să le lășăm celor patru vânturi, și să privim înainte la sărbătorile cu anticipare ciudată și fericită.

Sărbătorirea schismatică

Cine cu nevrednicie mănăcă și bea. — I Corinteni 11:27. Va fi nevoie să privim mai deaproape în însemnatatea câtorva părți ale acestui capitol pentru al putea interpreta. Pasca evrească, cum am văzut s'a celebrat în modul unui banchet. Se aflau cel puțin 4 pâlhare de vin, și chiar un al cincilea să permitea, iar chiar și scriitorii precauți observă că recursuri la beutură, peste măsură au avut loc adeseori. Nu se poate nega, că câte odată se afla

• Ce ar fi mai firesc, decât că accia evrei, cari au devenit creștini, se aducă cu ei aceste obiceiuri evrești în biserica primitivă? Stim că ei au încercat aceasta în alte afaceri, iar chiar și câțiva dintre apostolie nu erau pe deplin luminați în această materie generală. (Galateni 2:11-21) Apostolii înșiși au introdus obiceiul de a cina împreună și a frânge pâinea; adică de a mânca împreună. Iar dintre evreii convertiți și păgâni iudaizați, cari imitau pe evrei, s'a făcut un obicei de a face aceste cini în ospete.

Această influență s'a simțit chiar și în Corint, unde se aflau — ca pretutindeni — credincioși evrei. Este evident, că partea evrească acestei biserici, cu toate că credea că Isus este Messia, a susținut ceva din aluatul lor vechiu, fiind într'o eroare așa de grea, încât considerau cina Domnului ca o appendice a Paștelui lor vechiu sau un surplus nou, ce s'a adăogit, pentru amintirea eșirei lor din Egipt. Ei pot să fie scuzați pentru aceasta, pe de o parte, pentru că amintirea s'a făcut cu pâine și vin, tot așa ca și pasca lor; pe de altă parte, pentru că ei erau crescuți în credința că Messia când va veni, nu va schimba nimic privitor la cerimoniile lui Moisi, și le va reinstitui într'o formă încă mai splendidă și strălucitoare.

Aceste cini se conduceau prin partea evrească a bisericii din Corint, probabil că adeseori, însă nu cu excluderea Paștelui; iar Apostolul în acest capitol mustra pe Corinteni nu numai pentru abuzurile ce s'au comis, ci și pentru cinele înșăși. Apostolul îi somează, ca fiecare om să mănânce cina sa înainte de adunare, și cu deosebire la timpul cinei Domnului; pentru că, altfel, partea evreiască din biserică cuprinzându-se cu ospetele lor vechi nu s'ar fi grăbit se vie la cina sfântă și deosebită, ba nici nu erau în o stare potrivită de a se împărtăși la ea, când veneau. Totodată credincioșii cari nu erau evrei, cari respingeau aceste obiceiuri evrești, ar fi fost obligați pe nedrept să aștepte sau se facă împărtășirea cinei înainte de a se strânge toți. Credincioșii evrei erau gata să imiteze pe Christos ineeace privește materia, adică cinele dinainte, pentru a se putea explica în fata Iudaismului lor.

Unuia i este foame, iar altul este beat

Espreșiunea „Unuia i este foame, iar altul este beat” se face privitor la cei bogăți și săraci din adunare, adică, că la aceste „picnicuri”, pentru că așa fel erau, bogății ar fi fost prevăzuți bine cu carne și vin, iar cei săraci, neputând se aduce decât ceva puțin, ar fi mers flămânzi. Această poate să fie baza gândirii, însă poate să fie și altă însemnare; „i m b ă t ă t u r a” poate să se refere la credincioșii evrei, iar „f l ă m ă n z i r e a” la membrii păgâni ai bisericii. Evreii celebrau pasca prin antecina lor înainte de a fi prezintate emblemele memoriale, — iar credincioșii greci nu deaceea erau flămânzi, pentru că ei erau săraci, ci deoarece nu au vrut să primească astfel de antecini. Partea evrească a bisericii nici nu gândea să vie la Cina Domnului fără de o antecină pascală, la care ei măncau și beau în mod abundent.

Însă ceilalți nu voiau să aibă deloc parte la aceasta. În urma acestora Apostolul dă îndrumări, cari corectează ceea ce se spune în versul 33, și anume ca să „nu aștepte unul după altul.” Partea păgână să nu aștepte până când partea evrească își va fi isprăvit ospetele ei.

Nu deosebește corpul Domnului: Nu se adânceau destul în afacerea aceasta pentru a vedea, ce înseamnă întregal lucru. Floarea Corintenilor evrei era, că ei lipseau se vadă însemnarea adevărată a pâinei simbolului, așa cum o spusese Isus, anume: că ea înseamnă corpul și moartea lui. — pentru că ochii lor erau prea ocupați cu observarea memoriei paștei vechi. Astfel ei înu mâncau în mod potrivit. — și această evredinicie se referă la două lucruri: 1 vinovăție față de corpul și sângele Domnului (vers 27) și 2 a mânca și a bea judecată pentru ei însisi.

Să se compare această vinovăție față de corpul și sângele lui Isus cu cele spuse de către apostol: „Gândiți de cât mai rea pedeapsă va fi invrednicit cel care a călcat în piciorare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit de necurat al așezământului sânge în care a fost sfințit.” (Evrei 10: 29), „fiind că ei restignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ei, și îl dau-se fie batjocorit.” (Evrei 6: 6) Aceștea s'au făcut de către aceie au considerat pe Isus Christos ca Messia, dar ei se reînforceau la Iudaism, cu alte cuvinte ei erau aderenți punctului de vedere evreesc: prin urmare ei nu au considerat cina memorială la cât o amintire a paștei din Egipt, și în așa chip după părerea lor sângele lui Christos trebuie să fie subordonat paștei vechi. Unii ca aceștia sunt vinovați de sângele Domnului, pe care după ce odată l-au cunoscut, îl consideră numai ca exemplar și nu ca răscumpărător.

Prevederile lui Dumnezeu pentru corpul lui Christos

Fraților scumpi, nu trebuie noi deci să judecăm și să deosebim cu grijă corpul Domnului nostru? De când Isus a părăsit starea sa orănească și biserica este corpul său pe pământ, acum în starea emilierii, însă nădăjduim, că el va fi în curând corpul său glorios. (Filipeni 3: 21) Prin ajungerea noastră în corpul lui Christos (Romani 7: 4) noi suntem morți față de lege și speranța ei cu nepuțință de a ne aduce viață. Iar noi așteptăm răscumpărarea completă a corpului său. (Romani 8: 23); căci un corp trebuie să dispună de toți membri săi, dacă e să funcționeze bine. Noi suntem botezați în acest singur corp a lui Christos (Romani 12: 13) și s'au întocmit aranjamentul dumnezeesc pentru clădirea acestui corp (Efeseni 4: 12), iar fiecare membru al corpului după măsura care el este alipit la corp crește și să desvoltă (Efeseni 4: 16), cu teate că până suntem aici purtăm în corp moartea Domnului Isus — arderea graduală a sacrificiului (2 Corinteni 4: 10), umplând-lipsa suferințelor lui Christos pentru corpul său adică biserica. — Coloseni 1: 24.

Cum puterea divină a prevăzut crearea corpului real al Domnului Isus (Evrei 10: 5), cu toate atribuțiunile și puterile sale, ca să fie un miel fără pată și prin urmare un sacrificiu acceptabil, — așa tot aceeași putere dumnezeiască în curând va îndeplini lucrarea sa pregătindu-se corpul misiunii al lui Christos, pentru a se întruni cu Capul lui la glorie, după ce țapul Domnului va fi consumat și sacrificiu pe altarul Domnului.

Toate aceste lucruri și fără îndoială și alte au în mintea lui Isus în noaptea aceea, care s'au petrecut așa de obișnuită pentru cei 12 apostoli și așa extraordinară pentru Dânsul, el a luat pâine și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul meu.” Iar noi, ca membrii acestui corp, trebuie să avem nu numai un respect față de ceilalți membri ai corpului, ci și un respect suprem către Cap: altfel nu putem să fim și să rămânem ca membri. Iar dacă capul este domnul fiecărui membru al corpului, nu vom cădea noi — ca Maria Magdalena și săi îmbrățișem picioarele și se spunem toată dorința inimei noastre prin un singur strigăt: „Rabie” — Domnul — meu!

Watch Tower, 1 Aprilie 1921.

CARACTER LUMESC ȘI OBICIURI LUMEȘTI

„Și nu fiți în asemănare cu veacul acesta, ci se vă schimbați prin înnoirea minții voastre”. — Romani 12 : 2

IDEILE și formele lumii nu pot fi forțate în asemănare cu cele ale Bibliei, nici cele ale Bibliei conformate cu cele ale lumii. Cele două stau împotriva; și cu cât notăm această deosebire mai de vreme, cu atât mai bine, și pe cât deplin corespundem cu faptele acestei cunoștințe, cu atâta mai înțelepți sântem.

„Nu iubiți lumea nici cele ce sânt în lume.” „Nu știți că pretinția lumii este vrăjmașă lui Dumnezeu?” „Voi nu sunteți din lume, după cum eu nu sânt din lume.” „Nu după cum vă dă lumea vă dau eu.” Toate aceste texte unanim arată, că o deosebire hotărâtă era intenționată de Domnul nostru să existe între fii împărăției și fii lumii. Lipsă de a vedea și avea totdeauna în vedere acest fapt, a adus cele mai multe necazuri și mai grele pierderi în biserica lui Christos în noaptea aceea.

de optsprezece secole. Pentru că biserica creștină a nesocotit cuvântul Mântuitorului în ce privește separația ei de cătră lume, a pierdut și simplitatea virgină a bisericii dela început — privită biserica creștină de astăzi din punctul de vedere al mulțimii.

Separație nu înseamnă călugărie

Dar nu a fost gândul lui Isus, că urmașii lui să se ascundă undeva și a să feri de a veni în contact cu lumea și se ducă o viață monastică (călugărească). Nu dragilor; noi avem se mergem pe urmele Mântuitorului, să „umblăm cum el a umblat.” (1 Ioan 1: 17) În aceasta el a fost exemplul nostru, ca și în toate alte privințe, iar Domnul nu s'a ascuns sau ferit de a veni în contact cu

pentru a petrece în rugăciune, iar de altă dată în umbra de noapte a grădinii; dar el nu și-a îngredit existența în vre o mănăstire sau se trăiască în pustie. El mai totdeauna se ocupa cu poporul, își petrecea mai tot timpul în mijlocul lor, și totuși a spus despre sine: „Eu nu sânt din lume.“ Separatia sa de lume nu era așa de mult în ce privește persoana lui ca simturile, ideile, scopul și străduintele lui.

Apostolul a prevenit biserica, că va fi o mare cădere dela separatia aceasta severă a bisericii (2 Tesaloniceni 2:3), și căderea aceasta a făcut posibilă dezvoltarea omului păcatului, căci dacă credincioșii se țineau aproape de Domnul și cuvântul său nu era cu putință se între influențele lumesti în biserică, cari se o domineze.

Biserica și lumea multă odată departe și deosebit.

Pe a timpului tărâuri schimbătoare:

Lumea cânta un cântec amorf.

Iar biserica un imn încântător.

„Dă-mi mâna și vină cu mine“, îi zice Lumea îmbatată.

Umblă cu mine căci calea-i mai lată:

Dar Biserica își ascunde a ei frumoasă mână.

Și-i răspunde solemn: nu, că eu sânt virgină

Mâna-ti murdară de păcate,

Și cu tine eu nu voi merge:

Drumul tău e drum ce duce la moarte

Iar eu credincioasă voi se rămân la al meu Rege

Biserica capitulează în fața lumii

Prin lingusiri și amenințări biserica a fost indusă să se oprească și să ia sfaturi dela lume prin cari să intre în politică și competiție, ambiție și vază, putere și — câștig sau averi nămintesti

Dar până ce biserica — privită ca întreagă — a devenit necredincioasă desfrânată, fără griji și încercări, aceasta n'a fost așa în ce privește pe toți credincioșii. A fost întotdeauna o rămășiță, ce a rămas credincioasă lângă și în urma Domnului ei și care a socotit suferințele timpului de acum nevrednice de asemănat cu mărirea viitoare. Precum spiritul creștinului adevărat isvorește dela Christos, așa spiritul lumii isvorește de la „domnezeul lumii acestia“, Satan, care iuberează în fii neascultării.“ — 2 Corinteni 1:4; Efesenii 2:2.

Influențele ce au înrâuit și au adus rătăciră și căderea lui Satan contribuie în o largă măsură la umblările și nurtările lumii; pentru că spiritul lumesc e spiritul de sine și în sine înerezător, de îngâmfare, de mărire și înălțare proprie și, ne deasupra, un spirit de egoism, ce stăpânește neputindeni mai mult decât reverența (cinstea) pentru Dumnezeu. Aceste sunt motivele însemnate și adevărate ale gloriei desartă și cerței de ne pământ. Aceste calități în sine nu toate sunt rele: cel puțin una din ele e necesară în contactul nostru cu lumea, dar când iubirea de sine se opune vocii lui Dumnezeu, sau atunci când conduce la înfrîngeri și fapte ce ignorează principiurile dumnezeesti, nu poate urma decât nefericire și vai.

Noi înșine și păcatul

Încăpăținarea sau egoismul a intrat în lume, prin gresala străbunilor noștri în Eden. Intristarea n'a fost totdeauna în lume; răsunetele vaiurilor omului nu s'au auzit totdeauna pe pământ. În Eden toate erau pace și fericire pentru armonia și conformitate cu legea lui Dumnezeu. Era o legătură fericită între mintea pământescă și cea cerească. În toată creerea nu era un semn sau vre un sunet de neharmonie; nici un fel de suferință, nici un amar nu apăsa sufletul omenească sau să-i îngredească fericirea. Azi nu ne mai aflăm în Paradis, ci într'o lume ce moartea și lacrimile, sudorile și inimile zdrobite sânt de mult la ordinea zilei. Dacă ne întrebăm ce a intervenit de a prefăcut acel Paradis fericit într'o câmpie a morții, plină cu strigăte și vaete, răspunsul îl dă un singur cuvânt — **păcatul**; și păcatul înseamnă cul, insul.

Unii cugetători vreu se învinuiescă pe Dumnezeu spunând că dacă el nu oprea pomul, omul n'ar fi păcătuit. Aceștia însă disonorează pe om prin aceea, îi neagă onoarea și maiestatea lui. Un om se ar sta nepăcătoș în mod fix, pentrucă-i este cu neputință se păcătuiescă; unul ce ar onora pe Dumnezeu numai ca un semn electric al unei firme, continua semnalând același lucru fixat în el n'ar fi un om vrednic de relațiuni cu Dumnezeu, și nici n'ar putea fi numit cu drept copilul lui.

Renunțare și abținere

Dumnezeu nu i-a cerut omului să renunțe la ceva ce el avea. Nu i-a cerut se depliească vre un lucru greu și plătisitor; omul n'a fost obligat ei interzis. Toate ce se aflau acolo le putea avea și îmbucura. Era numai un lucru ce el trebuia să-l încunjure; să se abțină dela ceea ce însemna moarte. Să se abțină numai dela ceea ce nu era a lui; să se abțină de un lucru ce nu l-a posedat niciodată. S'ar putea numi aceasta o ispită, o cercare, o probă?

O! a ne abține dela ceea ce nu avem și totuși dorim la ea, e lucrul cel mai greu. Lupta cea mai grea și truda cea mai amară, în care ne stoarcem mintea și puterile noastre până la ultimul grad poate fi comparată cu liniștea ce vine din resignațiunea de sine. Lucrurile ce la avem nu sânt nici pe jumătate atât de fericitoare omului natural ca și acelea dela cari este aprit. Ba mai rău, cu toată voia ar da toate ce are în mână decât cu răbdare să-și încruciseze mâinile și se zică: „Renunț, Dumnezeule, pentrucă așa este voia Ta.“

Pe drumul tăgăduirii de sine nevătămătoare Adam ar fi fost condus și trăit în fericirea veșnică. Încăpăținarea și tăgăduirea de sine; de aceste două lucruri atârna fericirea și vaiurile a milioane de oameni.

Păcatul intrară în lume

„Si văzu femeia, că fructul pomului este bun la mâncare și plăcut ochilor, și de dorit pomul spre a face înțelept, luă ea dintr'insul, și mâncă; și dăte și bărbatului ei împreună cu dânsa, și el mâncă.“ — **Facere 3:6.**

Aşa s'a întâmplat înstăimântătorul lucru, păcatul. A fost mai mult decât mâncarea unui măr. În momentul acela omul a îndepărtat legătura iubirii și încrederii ce-l lega de Dumnezeu; a fost o lovitură în fața Părintelui și Dumnezeului său — pentru că prin Eva el a ascultat de sfatul șerpelui, făcând pe Dumnezeu mincinos, pentru că el a crezut că Tatăl al ori carui dar îl pizmuește pentru binecuvântările ce le avea și dorește să-i pună gard.

În om zăcea ascunsă o dorință arzătoare de a face o săritură puternică, de a se înălța la un punct de vedere mai înalt, a se uita în cauza lucrurilor mai adânc. Dumnezeu însuși plantase aceasta trăsătură în sânul omului, și fără îndoielă avea de gând să-l conducă spre această culme prin căi sfinte. Ochii lui erau se fie deschiși pentru a vedea pe larg care e deosebirea între bun și rău. În urma păcatului omul deveni „ca Dumnezeu”, într'un sens, adică a lucrat independent, ca Dumnezeu; dar tocmai pe baza aceasta el deveni în toate alte lucruri neasemenea lui Dumnezeu. Atunci ochii lui se deschisă se vadă ce este sfintenia și păcatul, viața și moartea, libertatea și sclăvia.

Mai întâi Eva s'a cufundat încetul în păcat, ca unul ce se luptă și svărecolește cu sine. Ea a păcătuit, dar tremurătoare. A stat și ascultat până ce conștiința ei deveni neclară. Ea a început conveniunea prin stând de vorbă cu cel rău, la discuție și argumente. Orice gentilitate, orice îngăduință față de păcat conduce la pierdere. Ne putem inchipui cum s'a petrecut scena.

Ea este invitată se stea de vorbă. Ea nu numai răspunde ispititorului, dar își pleacă și urechea la toate ce el avea se-i zică. Voacea lui lingusitoare deveni tot mai dulce pentru ea, ear voacea lui Dumnezeu tot mai aspră și rece. Infățșirea lui (Dumnezeu) plină de iubire și har se transformă înaintea minții într'o față rece și de tiran mândros. Să uită la măr, opritul fruct; și tot mai dulce și mai aproape și mai de dorit și mai nedespărțit deveni fructul — până la cel din urmă strop sângele ei fierbe și înroși. Cu neputință, ea nu mai poate rezista — trebuie să-l guste, și se face! Si ingerii își ascund fețele.

Inainte și după păcat

Inainte și după păcat, ce deosebire în inima omului. Inainte, păcatul să părea atât de gustos, dulce chiar; să părea că va aduce plăcere și răpaus, desigur v'a îmbogăți percepțiunea și facultățile minții. Dar „după acea”, ah după acea. Neliniștea cuprinde inima; înfrigorat, abătut, plecat la pământ, omul ce n'ar da — ar da totul — să desfacă ceea ce a făcut din libera sa voință.

Omul, păcătosul, se disprețuește pe sine pentru că a păcătuit. Alcargă după frunzele smochinului să se ascundă de a se vedea pe sine. El, care prin o singură săritură de păcat încerca să ajungă așa de sus, se disprețuește pe sine după păcat.

Cum strică și ruinează păcatul orice legătură socială de pe pământ! Aceasta se observă și în acest păcat orișinal. Omul trebuia se fie stăpânul

și capul femeii, înloc de a se supune voci ei rebelioasă și neioială și să păcătuiască după îndemnul ei. Femeia ce trebuia să fie ajutorul omului, devine ispititorul ce-l trage dură sine la moarte. Totul e întors (invers). Ea întinde, el ia, mănâncă, ea și cum nu s'ar fi putut altfel.

Sacrificiu fără principiu

Adam a consimțit se piardă viață veșnică pentru cea temperală, preținția dumnezeiască pentru cea omenească. El credea se sacrifice tovărășia lui Dumnezeu ca să o rețină pe a femeii, dar ca și orice sacrificiu ce nesocotește principiul n'a adus fruct de ai păstra barem tovărășia ce el voia se o mențină cu orișice preț. Păcatul frânge orice legătură nobilă, pentru că face pe victimele sale reci și căutătoare numai de sine. Orișicât ar fi luptat ei să mențină tovărășia, armonia și preținția lor, îndată ce a devenit întrebarea cine e vinovat, fie care a căutat să se desvinovătească pe sine pe socoteala celuilalt. Notează tonul înfrigorat a lui Adam: „Femeia pe care mi-ai dat-o se fie curmine, cea mi-a dat din pom, și (eu) am mâncat.” — Făcere 3: 12.

Si iată, că aci se începe germeul certei marțială. Ce deosebire se observă între sunetul acestor cuvinte și salutarea de bucurie aproape fără margini cu care a primit-o întâie dată. Cu răcălă, ei aruncă vina pe femeie. Ea putea pentru sine să facă ce vrea, să se aperc cum se poate; el va face tot ce poate să se descarce de răspundere. Același păcat prin care ei căutau să păstreze unirea lor, același unu păcat înăbuși sufletul gentil de iubire. Păcatul desfigurează și sfășie orice legătură omenescă, pe cele mai scumpe și fragete ca și pe cele mai tari. Cain, cel dintâiu fiu, omori pe fratele său, și în scurtă vreme toată lumea fu plină de ură, ceartă și vărsare de sânge. Visurile fericirii Paradise fură curând înecate în sângele omenesc.

Schimbarea și desvinovățirea

Inceputul certei în rasa omenească decurge din aceasta încercare a desvinovățirii și aruncarea vinei asupra altuia. Sfârșitul tuturor desidenților (deosebirilor) să v'a găsi în Prințul Păcii, care, deși sfânt și nevinovat, i-a din bună-voință asupra sa toată vina celor nesfinți. — Isaia 53: 7.

„Si Dumnezeu Zise cătră femeie: pentru ce ai făcut aceasta? Iar femeia a zis: Șerpele m'a amăgît, și am mâncat.” Din aceasta intrare în lumea spiritului egoist lucrul cel mai înesmnat noi îl vedem în îndărătnicia lui Adam, care, cu toate că acum era rusinat, totuși nu voia să recunoască (admită) răspunderea pentru păcatul său. Purtarea lui Dumnezeu cu ei a fost de un fel, care să-i aducă față în față cu realitatea. De cea i-a întrebat: Adame unde ești? De ce ati făcut ceea ce ati făcut?

Dar ei, ca și mulții din urmașii lor, erau în stare să admită orice alta afară de a mărturisi în umilintă: „Da, aici sânt; am făcut-o eu; eu singur. Relațiunile, împrejurările, tovărășia, afecțiunile firești, diavolul, neștiința, temperamentul, toate aceste puteau să sufere, numai dacă draguțul de „eu” ar fi putut scăpa liber. Adam spune, că el s'a ascins pentru că a auzit voacea lui Dumnezeu. Dar

aceasi voace fusese atât de dulce și mai plăcută din toate ce el avea mai scump. Ce a adus această schimbarea? Oh, nu era deloc plăcut a vorbi asupra acestui punct.

Mai departe, fiindcă nu putea tăgădui că nu a mâncat, el pune vina pe Eva, ba indirect, pe Dumnezeu însuși: Tu mi-ai dat femea. Femea mi-a dat fructul să-l mănânc. Si „eu“? Eu, trebuia el să fi zis, da eu trebuia să-l asvârl și să-l calc în picioare. Eu, omul, Ștăpânul, capul, sânt păcătosul; o Părinte ai milă cu mine. Dar nu, el nu avea acesta simț. Invătase el doară înțelepciune dela șerpe pentru a ști cum să se scuzeze. Ochii lui erau acum deschisi. „Si eu am mâncat.“ Nimic ceva neobișnuit. Cum putea Dumnezeu aștepta altfel în asemenea împrejurări?

Fiul ca și părintele

Nu trebuie să ne iutăm aiurea după spiritul lumii; el s'a manifestat aci în Eden. Nimic original de atunci încoace. E vrednic de a nota, că cu toate că nici o carte din lume nu expune așa de pe larg slăbiciunile și viciurile omenității ca și Biblia, totuși nici o carte nu vorbește cu mai puțină asprime și batjocură despre ele ca ea.

De aceea esența spiritului iumii e iubirea de sine, căutarea unuia de sine și punerea voci lui mai presus de voia lui Dumnezeu, și a să face pe sine într'o formă sau alta centrul către care toate cugetările, grija și alergarea sa să îndreaptă.

Admoniatiunea din textul nostru este adresată, cum sânt adresate, toate scrierile Testamentului Nou, către biserică, către adunarea aceea de credincioși în Christos Isus, ce și-au predat inima, și toul, să servească lui Dumnezeu și nu mai călător. Ei urmează în cale și scop pe acela care a spus: „N'am venit ca să fac voia mea, ci voia a Celui ce m-a trimes.“

Fiecare membru sincer a bisericii lui Christos poate adeveri cuvintele Apostolului Petru: „Destul este că în timpul trecut am trăit în trup după poftele oamenilor.“ Aceia numai ce văd din acest punct de vedere pot fi admoniați de a nu se conforma cu lumea. Nebunic ar fi să îndemni pe cei lumesti să nu se conforme lumii, pentru că ei nu pot pe nici o cale încunjura aceasta. Cele cinci sensuri a lor sânt totdeauna deschise și, conștiincios sau inconștiincios, primesc cu gust toate influențele ce le vin din lume, toate curentele din ordinea socială de azi. Unele din aceste influențe sânt nobile și admirabile, iar unele foarte rele, dar nici unele nici altele nu să pot numi spirituale.

Toate aceste influențe inundă mintea credincioșilor; de aca, cum ar putea încunjura ei să nu să conforma cu lumea? Desigur nu prin a eși afară din lume, pentru că aceasta nu a fost voia Domnului. (Ioan 17: 15) Să poate face numai prin putere ce e mai presus și mai puternică decât toate influențele tuturor lucrurilor lumii. Așa o putere poporul Domnului nu o are acum. Ei nu sânt înțelepți, ei socotiți ca nebuni, și dintre aceia ce nu pretind puteri extra ordinare, fără valoare, din lumea rând, disprețuiți de toți și priviți ca și cum nici n'ar exista. Aceștia sânt aleși de Domnul pentru ca nimeni să nu se poată lăuda înaintea lui de vre-o valoare sau capacitate deosebită.

Mândria vieții

Social, financiar și politiceste lumea caută să se clădească pe sine. Ea luptă mult, aleargă până la obosire pentru a zidi case mari, a stabili renume de familie, interprinderi vaste și cu ramuri multe, dinastii și succesori. Dar ceice își îndreaptă inima asupra acestor lucruri, fiecă ajung la toate ce ei au sperat sau fie că nu, vor suferi o înșelare dureroasă, pentru că după cuvântul lui Dumnezeu sistemul prezent social va fi schimbat și pe deantregul făcut din nou la deschiderea domniei fericită, a lui Christos. „Fiind că toate aceste sânt (să fie) desfintate, ce fel trebuie să fiți voi în mersurile sfinte ale vieții și în temeri de Dumnezeu.“ — 2 Petru 3: 11.

Conformare cu lume e lucrul cel mai ușor de făcut al creștinului. N'are nevoie decât să se lase pe sine valurilor ce în continu bat la țărării noi sale hotărâri; influențe ce vin dela următorii săi lucrători în oficiu, în fabrică, pe stradă, și influență ce e și mai tare, sunt obiceiurile vechi înrădăcinate, metodele și ideile vechi ce la află în trupul său.

Plăcerea cărnii și a ochilor

Apostolul Iacob descriind situația spune: „Fiecare fiind ispitit, fiind tras și momit de a sa poftă“, sau dorință. (Iacob 1: 14) Sânt dorințe după poziție, societate, cunoștință, libertate și neatâr-nare (independentă), după putere, vază și superioritate. Din dorințele sau poftele cele mai îndrăznețe și ce sânt mai apte să ne conducă în direcția conformării cu lumea este hrana, setea și instinctul sexual.

Dar aceste dorințe sânt date de Dumnezeu omului și nu e înțelept sau drept a le privi ca rele în sine. Puterea atragerii lor să află tocmai în faptul că ele de obicei nu sânt rele. Greutatea noastră este pentru că ne găsim în corpuți nedesăvârșite și puterile noastre de cugetare sânt și nedesăvârșite și deficiente. De aca, aceste dorințe puternice au nevoie de atențiune deosebită și, dacă nu le regulăm în strictă armonie învățăturilor dumnezeiești, ne vor hotări și schimba mersul. Pentru că influențele aceste sânt prea tari pentru noi să le nimicim numai noi. Primim ajutorul sau o putere dumnezeiască ce Scripturile o numesc spiritul sfânt, pe care o putem trage în măsură mai mare prin credință pentru a ne înflăcări dorințele sfinte și a ne inspira cu hotărâre către „lucrurile ce sunt sus“, lucrurile cerești, lucrurile lumii viitoare.

O deosebire mare ce să poate observa între lume și biserică e a aca, că de una emoțiunile, simțurile și puterile corpului sânt folosite ca sfârșituri sau ocaziuni de plăcere imediată, punând puțin preț pe voia și scopul Creatorului; pe când de cea laltă clasă, emoțiunile, simțurile și puterile corpului sânt folosite ca mijloc, ce servesc voci lui Dumnezeu, pe măsură ce individul cunoaște aca voce, și le face să-i servească sau cel puțin să nu-i fie piedecă la dezvoltarea caracterului ca să fie în armonie cu Domnul și capul bisericii.

Toată omenirea să află în una din două tabere,